

[Justitsministeren.]

men jeg er villig til at drøfte Betimeligheden af den i Udvalget.

Jeg tror, at det ærede Medlem havde Ret i, at § 13, Stk. 2, er for mildt formuleret for de Tilfælde, hvor der ligefrem ligger en særlig grov Handling i dette at pudse en Hund paa en Person. Det er i øvrigt et Spørgsmaal, i hvilken Udstrækning sligt rammes af den almindelige Straffelov. Men jeg skal gerne overveje, om man bør gøre en Tilføjelse til § 13, Stk. 2, f. Eks. saaledes: „for saa vidt Handlingen ikke i øvrigt efter sin Karakter medfører højere Straf“.

Det er rigtigt, at jeg synes, man i Udvalget skulde drøfte Spørgsmaalet om Lænkehunde. Saa vidt jeg erindrer, har de fleste af de Henvendelser, jeg har modtaget, netop i høj Grad gaaet ud paa, at Lænkehunde tilfører en overordentlig trist Tilværelse og er udsat for om ikke ligefrem Mishandling, saa Vanrøgt, som ikke kan forsvares. Jeg betragter mig ikke selv som tilstrækkelig sagkyndig paa dette Omraade, men jeg vilde meget gerne have drøftet i Udvalget, om der kan træffes Bestemmelse, og om der er Grund til at træffe Bestemmelse til Fordel for Lænkehundes mere menneskeverdige Tilværelse, for at tale med den ærede konservative Ordfører. Jeg takker derfor det ærede 3die landstingsvalgte Medlem, fordi han har rejst Spørgsmaalet her i Salen.

Derimod takker jeg ikke det ærede Medlem, hvis det er hans Mening at bringe Bestemmelser mod Hundes Griseri paa Gaden ind i Loven. Det tror jeg, som jeg har sagt ved Fremsættelsen, ikke vilde være rigtigt. Forholdene ligger saa forskelligt her i Landet, i Hovedstaden, store og smaa Købstæder, bymæssige Landkommuner og det rene Land, at det vilde være vanskeligt at bringe Bestemmelser vedrørende Hundes Stogang, som jeg før har sagt, ind i en Lov. Det kan man kun ordne ved de enkelte Kommuners Politivedtægter.

Det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Gisselbæk), Venstres ærede Ordfører, overraskede mig ikke principielt, naar han syntes, at den nugældende Hundelov er udmærket, for det er vel i og for sig saadan, at den ærede Ordfører af Princip egentlig er imod at ændre ved noget, der engang bestaar — i alt Fald, hvis det ikke er til Fordel for Landbruget, der ændres. Derimod forbavsede det ærede Medlem mig i dette enkelte Tilfælde ved, at han var utilfreds netop med, at det er Hundeloven, der skal ændres. Thi hvem er det, der har foranlediget den nuværende Justitsminister til at arbejde saa vanvittig voldsomt for at

faa en fornuftig Hundelov? Det er kun Repræsentanter for Landet, for Landbrugets Interesser. Hvem er det? Det er Jagtraadet, det er Landbrugsministeriets Direktorat, det er selve Landbrugsministeriet, det er De samvirkende Husmandsforeninger, og det er omsider — selv om jeg indrømmer, at de var lidt langsommere i Vendingen — ogsaa De samvirkende Landboforeninger. Derimod foreligger der mig bekendt ingen som helst Henvendelse om nogen Hundelov fra Byorganisationer. Man har maaske derfor Lov til at være lidt forbavset over, at det netop i dette Tilfælde er en saa udpræget Landborepræsentant som det ærede 7de Medlem for 6te Kreds, der beklager sig over, at der skal ændres i Hundeloven. Jeg stiller altsaa alle disse magtfulde Landbrugsorganisationer op mod det ærede Medlem og nævner deres udtrykkelige Ønske om at faa ændret Hundeloven, og jeg nævner navnlig Landbrugsministeriets Erhvervsdirektorats Udtalelse om, at Faareavl bliver der ikke Tale om her i Landet, før vi faar en helt anden Hundelov. Nu ved jeg ikke, hvor meget det ærede Medlem interesserer sig for Faareavl i Danmark; det synes i hvert Fald ikke at være saa meget, som jeg interesserer mig derfor. Jeg synes, at disse Betragtninger var fuldkommen rigtige. Jeg giver hermed det ærede Medlem Anledning og Adgang til at retfærdiggøre sig over for disse Landbrugsorganisationer, naar han nu om lidt bliver nødt til at tage Ordet.

Den ærede Ordfører for Venstre var utilfreds med, at der skal indføres Anmeldelsespligt, men vilde nok være med til skærpende Bestemmelser mod løsgaaende Hunde. Det lyder jo udmærket, men hvad betyder det i Praksis, naar man ved og kan læse i Bemærkningerne, at der er ingenting at gøre nu imod de løsgaaende Hunde, medmindre Politiet skulde fare rundt efter dem Natten igennem? for om Dagen kan man ikke finde dem eller faa fat i dem, og ingen har om Natten set, hvad det er for nogle, og Anmeldelsespligt eksisterer ikke; Hundetegn har de heller ikke. Hvad betyder det saa, at man gerne vil gøre noget for at skærpe Bestemmelserne om løsgaaende Hunde, naar alle de forudgaaende Bestemmelser, der betinger, at man kan faa fat paa dem og faa at vide, hvor de hører hjemme, skal stryges? Nej, der er ikke andet at gøre end enten at følge disse Landbrugsorganisationer, som jeg har gjort, og træffe de Bestemmelser, der nu findes i Lovforslaget, eller, som Venstres ærede Ordfører, mene, at det gaar udmærket nu, hvad alle andre protesterer imod.